

SYNTHESE (3.3) Ken je zelf – palliatief

“ Wat zijn je motieven om palliatief vrijwilliger te worden ?

Moeten er altijd motieven zijn om iets te doen; ik weet het gewoon niet, het artikel in de krant ontroerde mij, het voelt goed aan, maar ik heb ook grote twijfel. Maar zeker is dat als ik het niet geprobeerd heb, dat ik blijf rond draaien om de vraag 'had ik niet'. Er is geen enkele stimulus vanuit een of andere levensbeschouwing, welke dan ook; er is alleen mijn gevoel.

Nu, een paar jaar verder, heb ik mij zelf 'palliatief' verklaard en tracht ik mij in te leven in mijn nog korte vooruitzichten.

Ik zal aan mijn vrouw en kinderen moeten vragen of zij mijn tekortkomingen kunnen vergeven, het kan niet anders, want zo niet, dan ben ik niet consequent en wordt dit onderzoek naar mijzelf een leugen.

Weken lang gearzel en mij afvragen hoe dit aan boord te leggen zonder hen op stang te jagen met het idee dat in mijn thema stervende ben. Het gewoon in het midden laten wat de inhoud van het thema is, alleen maar zeggen dat dit nodig is als thema; nu nog de juiste momenten afwachten.

Hoe genereus van hen!”

Dat zelfonderzoek niet altijd even gemakkelijk is wist ook Carl Jung te vertellen. Heet duidelijk blijkt dit ook weer uit Arnolds aanvankelijke weerstand (“het kan niet anders....anders niet consequent....leugen....weken gearzel”). Het kan ook niet anders, zelfs als men zich honderd procent veilig voelt, wetend dat niemand kennis kan of wil verkrijgen van de aan jouw schrift toevertrouwde intimiteiten, zelfs dan nog is er de weerstand tegen zichzelf. Het ik, het ego wringt tegen, het wil niet met de billen bloot, het schreeuwt en wil met overdonderend lawaai het stil gefluister van de het beter weten de nek omdraaien. Dit speelt met dubbele kracht wanneer in het proces van inkeren en kennen van het zelf ook buitenstaanders en zeker juist als het familie betreft. Meestal blijft het echter beperkt tot het eigen ik, maar dan nog blijft er genoeg obstakel over.

“Ik ervaar veel vreugde door hun begripvolle houding en ben tegelijk hierdoor ontroerd. Zou ikzelf dit hebben kunnen opbrengen jegens hen? Een vraag die niet te beantwoorden , maar toch op zijn plaats is.

Ik voel mij werkelijk bevrijd, het is effectief alsof ik alles kan achterlaten, geen last meer meegesleept hoeft te worden. Wonderlijk hoe een denkbeeldige situatie – het thema – leidt tot een concreet gevolg, zowel naar hen als naar mij”.

Arnold heeft zijn aarzelen en twijfelen kunnen overwinnen en het resultaat is een vreugdevolle bevrijding. Het is evenwel evident dat in andere, analoge situaties een dergelijk resultaat mogelijk niet verkregen wordt. Wat dan echter altijd blijft is dat men iedere inspanning gedaan heeft die redelijker wijze mogelijk was. Er van uit

gaande dat het een intens oprechte inspanning betrof legt dan het probleem van de ontbeerde vergeving ligt hiermee in het kamp van de ander (hoewel deze zich daarvan niet bewust behoeft te zijn).

De verwondering van Arnold over het resultaat vertrekkend van een denkbeeldige situatie, is niet geheel en al op zijn plaats. De situatie is in feite uiterst actueel voor iedereen, immers ieder moment is men kwetsbaar en heeft vroeg of laat plaats (“ Weest bereid, ge kent dag noch uur “). Dit neemt niet weg dat het proces van inkeren Arnold tot een bijzonder punt gebracht heeft: zichzelf bevrijden door tot op het bot te gaan.

Het illustreert duidelijk vers 1.11 uit de Ashtavakra Samhita:

“Hij die zichzelf als vrij beschouwt is inderdaad vrij en hij die zich gebonden acht blijft gebonden. 'Zoals een mens denkt, zo wordt hij' wordt gezegd en het is waar.”